

„Trebuie să încerci neconștient să urci foarte sus, dacă vrei să poți să vezi foarte departe.”

- C-tin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul X
Numărul 554

2 - 8 februarie 2022

Nu! Tăcerea, lașitatea, consimțirea, asumarea și supunerea nu vor fi nicicând „portite”!...

Cezar Adonis
Mihalache

Era evident că dacă vom sta ghemuiți prin colțurile noastre, sperând să nu vadăăștia, nu doar ceea ce scriem, ci și ceea ce citim, vom fi lăsați în pace... Că se vor mulțumi cu faptul că am acceptat tăcerea, neimplicarea, lipsa de reacție, de cuget măcar, de întrebări și interogații. Și sunt mulți cei ce au crezut că dacă își afișează public statusul de neîndoială, de nepunere sub semnul întrebării, de neridicare măcar a unei sprâncene când acuzațiile tot curg, când devin chiar izvoare de noi învinuiri tot mai fantasmagorice, vor fi lăsați în pace. Doar că, acum, nu mai ajunge nici măcar să stai deoparte, să-i lași să-și comemoreze victimizările (mai mult să le celebreze la câte foloase le-au adus), chiar dacă o faci jignindu-ți ție istoria, înaintașii, ostașii, eroii, nu mai ajunge dară să te faci că nu vezi cum te împoașcă, ca neam, ca țară...

Acum vor și mai mult. Acum te vor alina la rândul holocaustic cu discursuri de întristare și durere. Te vor în față, și nu doar dacă ești persoană publică, la rândul de la pupitrul de turnare a cenușii în cap. Vor să te audă, nu doar deplângând soarta celor ce au suferit într-adevăr (acea pot fi lăsați și prin notele de subsol istoriografice, nu-i așa?!), ci bocind „suferința” lor, la generații distanță... Căci totul a devenit un soi de „culture”, dar nu doar acel „cancel”, de neam și istorie, ci de impunere a vinovățiilor. Una care să se transforme în singura ideologie pe care o mai vor: aceea a asumării vinovățiilor.

Nu, nu contează că nu ești tu cel vinovat! Nici dacă nu ești rudă cu aceia de drept vinovați! Contează doar dacă nu te simți vinovat!

Nu contează nici măcar faptul că nu există, nu o condamnare definitivă a unui tribunal internațional, dar nici măcar o notă de referință pentru a susține cât de călăi am fi fost noi! Pentru că astăzi, în această nouă politică în care „cancel” rămâne ființa, ești vinovat nu dacă ai fost călău ci dacă nu îți asumi vinovățiile de ei trasate. Pentru că nu de cei ce au îndurat monstruoasele chinuri de acum șapte decenii le pasă lor. Ci de ei, ei ce produc un adevărat genocid al memoriei, dramelor, caznelor părinților și bunicilor lor. Și

adesea, doar pentru un folos în plus...

Am ajuns în momentul în care nu mai contează pentru ei nici măcar tăcerea asumată, cenzura autoimpusă, lașitatea justificată prin a nu deveni țap ispășitor al unor timpuri trecute. Nu le mai ajunge dară să fie lăsați în pace să-și țese spectacolele holocaustice prin zilele înșirate, însumate, și, cât de curând cumulate într-un an întreg, în fel și fel de comemorări a unuia și același lucru. Acum trebuie să ieși în față, public dacă se poate, să afirmi că așa a fost. Și va urma cât de curând condamnarea, nu doar pentru negare ori punerea sub semnul întrebării, ci pentru lipsa afirmațiilor-cliseu în zilele-zeci de „comemorări” trasate.

Se simte chiar următorul pas... Includerea în capitolul de negaționism a adevărilor istorice pe care nu le vor rostite, scrise, întipărite în cărțile de istorie, în broșuri, file rătăcite ori măcar în ceea ce va mai fi rămas din memoria colectivă pe care o vom transmite generațiilor următoare.

S-a văzut la recenta... celebrare a uneia dintre zilele de comemorare a holocaustului (pentru că aici am ajuns în această sarabandă desuetă a dovedirii a ceea ce vor ei să dovedească: un soi de celebrări...). S-a văzut în ziua în care s-au strâns, mai mult sau mai puțin ritualic, pentru același lait-motiv, când pleiade de personaje s-au înghesuit cu rândurile de autoculpabilizare, nu doar de a spune ceea ce trebuia spus până mai ieri ca fiind „political correctness” (nu mai ajunge să fii de acord cu premiza vinovăției tale, pe care poate o vom primi ca anexă la emiterea actelor de identitate), o zi în care un român a îndrăznit să aducă două coroane comemorative, nu jignitoare, nu provocatoare, nu butaforice, inserând pe acestea mesajele: „România a salvat 400 000 de evrei în timpul Holocaustului” și „Să nu uităm, despre Holocaust: Jumătate din adevăr este minciună”... Adică adevărurile nu pot fi spuse pe jumătate, ultimul scris în limba engleză.

O acțiune imediat etichetată ca antisemitism, cu plângeri pe acolo pe unde au deja numere „de intrare”. Or, acesta să fie pasul următor al negaționismului care ni se impută? Că spunem adevăruri istorice pe care ar trebui întâi să ni le certifice ei?

Măine-poimăine o să ne refuze și dreptul de a vorbi despre originile noastre. Deja, într-o isterie tipică de „cancel culture”, un ziar din secuime a titrat că „lupoaca alăptând doi copii, care se referă la originea latină a românilor” este „dovada violenței împotriva animalelor”... (Asta în contextul în care Parchetul General a deschis, în sfârșit, un dosar penal pe seama stemei județului Covasna în care apare un braț armat străpungând și o inimă, trimiteri evidente la îndemnul maghiaro-secuiesc „Cu arma în mână”, împotriva celor ce se opun autonomiei, instituția necercetând însă instigarea la violență împotriva oamenilor, deși semnificația heraldică este evidentă, ci împotriva animalelor, din cauza reprezentării unei „lame argintii care străpunge un cap de urs brun cu ochii închiși” și care „cuprinde elemente care instigă la săvârșirea de infracțiuni de cruzime asupra animalelor”).

Evident, în cazul celor două mesaje catalogate de facto ca antisemite doar pentru îndrăzneala de a fi fost scrise, instituțiile vor motiva că au trebuit să deschidă un dosar pentru că există o legislație care îi obligă! Dar în cazul în care suntem noi cei agresati, și nu doar cu rapoare și coroane mortuare puse tricolorului și statuilor noastre de Ziua Națională, și când curg mesajele de instigare precum cel „Cu arma în mână!”, nu există nici o autosesizare, nexistând... „legislația necesară”... Pentru că nu avem o lege a antiromânismului în care să cuprindem ofensele, jignirile, ura la adresa simbolurilor naționale. Căci, de aveam, nu mai stăteau în secuime drapelele cu doliu pe ele de Ziua Națională, nu mai interzicea câte o țafă ministăreasă intonarea imnului național pe stadioane și, nici nu mai țară la mormântul eroului necunoscut pentru a depune o coroană mortuară de Ziua Unirii Principatelor...

O scurtă orientare... ideologică

Cristian
Ardeleanu

Că lumea întreagă este într-o continua și perpetuă schimbare, nu mai reprezintă o noutate pentru noi toți. Întrebarea și implicit răspunsul care ar trebui să ne preocupe, mai ales ca popor și țară, este ce strategie, ce poziție, ce orientare și ce politică internă și mai ales externă trebuie să adoptăm și să promovăm, pentru a putea lasă moștenire copiilor și nepoților noștri, generațiilor următoare, un cămin și o țară în care ei să fie proprii lor stăpâni. Accentuez stăpâni, nu chiriași sau tolerați. Stăpâni pe pământul lor, pe credința creștin milenară, pe cultura și tradițiile moștenite din strămoși, pe familie așa cum a rânduit-o Dumnezeu, pe Națiune ca entitate, unitate, specific și creație Divină. (...) Încercarea de transformare azi a națiunilor într-o populație amorfă, lipsită de suflet și sens, fără o istorie și un viitor comun, în care fiecare crede ce vrea și cum vrea, egoistă și preocupată doar de bunurile materiale... este în totalitate sortită eșecului. Acolo unde nu este suflu și har divin, unde nu există binecuvântare de la Tatăl nostru cel Ceresc, ei bine, acolo nu este lucrarea Lui.

De aceea este foarte important să înțelegem și să urmăm direcția corectă, să luăm deciziile potrivite care să ne plaseze în prezent și viitor pe „orbită”... Să nu eșuăm ca neam și ca țară! De când lumea și pământul au fost și vor mai fi destule curente, idei, ideologii și orientări politice de toate felurile și culorile. Fiecare promit marea cu sarea, dar, în fond, își urmăresc doar propriul interes și propria bunăstare. Politica asta este un fel de afaceri cu minciuni. Politicianul, demagogul vine și prezintă un program politic electoral, pe baza căruia este ales, dar pe care, de cele mai multe ori, nu-l respectă și nu-l duce la îndeplinire. Este ca un contract pe care nu-l onorează, dar pentru care nu este tras la răspundere. În cazul în care partidul sau gruparea politică din care face parte se scufundă, politicianul este ca șobolanul... părăsește repede corabia – partidul respectiv și se îmbarcă în altul. Schimbă partidele precum șosetele.

Azi lumea este confuză și derutată. Aș putea spune sătulă de atâta mizerie politică. Dar și așa fără politica nu se prea poate. Este un rău necesar. Și atunci, oare ce este de făcut s-ar întreba mulți. Păi, simplu. Este ca la orientare

turistică... pierzi marcatele și implicit traseul. Te-ai pierdut în imensitatea naturii. Este o chestiune de supraviețuire, de ieșire la liman... de întoarcere acasă.

Trebuie să găsim traseul, cărarea, drumul care să ne salveze și să ne aducă acasă. Aceeași strategie trebuie să o adoptăm și noi în prezent cu privire la ce drum sau ce orientare trebuie să alegem pentru a ne salva ca neam și țară și pentru a ajunge acasă. Pentru a lasă celor ce vin după noi moștenire o casa... O casa a lor, așa cum ne-au lăsat și nouă înaintașii noștri cu prețul sângelui și al vieții. Avem de ales între un globalism nivelator care nu duce nicăieri și un suveranism cu care putem construi o țară frumoasă ca soarele sfânt de pe cer!

Avem de ales între un neomarxism ateu – distructiv, și un creștinism plăcut lui Dumnezeu ca fundație în educația și creșterea generațiilor viitoare. Ideologia care trebuie să stea la baza dezvoltării și progresului nostru ca neam și țară este iubirea și credința în Dumnezeu. Suntem un neam care am dat ceea ce este mai important și mai de preț pe acest pământ, și anume martiri și sfinți care mărturisesc pentru noi în Ceruri.

Ei sunt adevărații conducători ai țării noastre. Spre ei să ne îndreptăm rugăciunile și speranțele de mai bine. Să urmăm drumul sau cărarea trasată de ei și lăsată nouă moștenire ca un ghid testamentar de orientare pentru generațiile actuale și cele viitoare. De aici trebuie să se inspire și cei ce conduc destinele țării pentru a fi în deplină armonie cu cei ce ne conduc din Ceruri. Lumina sau iluminarea clasei noastre politice nu trebuie să vină de la Bruxelles, Washington, Berlin, Paris, Beijing sau mai știu eu din ce colț de pe mapamond. Acolo nu vom găsi decât niste stăpâni care vor binevoi să ne dea ordine și să-și impună birul asupra noastră. (...) Dacă vom merge pe traseul impus de ei, vom merge cu siguranță în prăpastie și ne vom frânge nu doar gâtul, ci și destinul nostru ca neam și țară pentru multe generații de acum înainte. Adio independență și adio libertate!

Să nu uităm că soarta noastră sta încă în mâinile noastre. Să aruncăm la coșul de gunoi al istoriei aceasta clasă politică care, timp de 30 și ceva de ani, a vândut și ruinat cu implicarea și susținerea externa economia României.

Altă cale nu există!

Despre politică și morală

Cristian
Vasilii

Încep cu o concluzie. În problema politică, în problema economică, dar și în problema pandemiei, pentru Social, singurul mod corect de a judeca este cel moral. Nu cel ideologic/politic (stânga /dreapta, progresist/conservator), care s-a dovedit (de curând chiar) falimentar, nici cel identitar (vaccinat/nevaccinat, etc..., căci lista dimensiunilor după care ne putem separa este infinită). Doar conștiințele – educate, libere și morale – se pot ridica deasupra tumultului istoriei prezente, se pot îndepărta de vecinătățile sulfuroase și pot vedea și apăra valori eterne și universale (nu unele de conjunctură, meschine, ce mânjesc ființa umană); doar conștiințele – educate, libere și morale – pot cu adevărat dialoga (pentru că au loialități față de semeni și față de adevăr, nu față de grupurile din care fac parte); doar conștiințele – educate, libere și morale – pot judeca obiectiv Politicul (pentru că discernământul nu le este afectat); doar conștiințele – educate, libere și morale – își pot învinge spaimile (cu spaima mai mare de a-și trăda demnitatea de om).

Nu ne putem aici îndreptarea care este sursa moralei care poate îndruma conștiințele și despre care vorbim; este de ajuns constatarea că această morală trebuie să fie superioară moralei legilor date de oameni, pentru că altfel ea ar fi reductibilă la o idee politică și în același timp superioară unor instincte de supraviețuire individuală sau de grup, pentru că altfel ea n-ar duce în fundătura unui coșmar Hobbesian.

Dacă utilizăm termenii din teoria dezvoltată de Kohlberg, ar trebui să depășim nivelul de dezvoltare morală preconvențional, (acolo unde stăpânește instinctul de supraviețuire și deciziile sunt ghidate inconștient de interes sau de spaimă), dar și cel convențional, (acolo unde ne mână instinctul de turma, iar deciziile sunt luate din conformism în numele dorinței de ordine). Înainte de a judeca evenimente politice, înainte de a cântări măsurile luate pentru combaterea pandemiei, înainte de a decide în privința navigării prin viitoarea criză economică ar trebui să facem pasul în

zona principiilor și valorilor, a contractului social, către nivelul post-convențional de dezvoltare morală.

Încep astfel pentru că a pune varianta normativă înaintea celei descriptive scade simțitor pericolul de a considera varianta descriptivă cea normală. Suntem cum nu trebuie să fim și e bine să știm cum ar trebui să fim! Conștiințele sunt fie adormite, fie corupte, fie dezorientate, iar obiectivitatea, moderația și morala nu au fost niciodată virtuți când a fost vorba despre politic sau social.

Nu ne putem mira că în final nici dialogul nu a mai fost o valoare. Și că ura a triumfat. H. R. Patapievici nu se înșela când susținea că „Suntem bolnavi, otrăviți, intoxicați de politică. Suntem în pragul colapsului sufletesc și social, pentru că ura politică a înfrânt instinctul de conservare” – și morala, aș adăuga eu! – „Am prefera să murim cu toții, decât să acceptăm ca unii au avut dreptate, iar alții s-au înșelat, ori că eroarea aparține, indiferent de crez politic, celor care au împins adversarul în zona urii”. (H. R. Patapievici s-a înșelat în restul cărții din care am extras citatul, dar asta e o altă poveste!).

Am mers multă vreme folosind motorul urii. Iar ura are câteva proprietăți: în primul rând ea închide, stabilizează și loializează individul – în același fel în care o face dragostea – astfel încât individul devine complet impermeabil la argumente (ale mintii sau ale inimii); iar în al doilea rând ea – ura – exclude dilema sau valoarea morală, pentru că se substituie judecății morale. Încerc să profit de faptul că acum, după ani de ură (referința la cartea lui H R Patapievici nu e întâmplătoare) a urmat în Social un val de stupefacție, de scârbă sau de renunțare (după cum spuneam într-un alt articol).

Politicul (prin pactizarea dintre PNL și PSD) a lăsat în offside o parte a Socialului angrenat total cu identitatea și conștiința – prin ură! – în jocul politic (și nimeni nu pare preocupat de acest aspect). (Probabil perspectiva alegerilor e îndepărtată, iar prezentul nu necesită vreun apel la Social). Nu ne putem permite un Social format din „depressivi paranoici” (H. R. Patapievici), un Social apatic, un Social dezinteresat până în 2024, la următoarele

alegeri, când va începe din nou predarea lecțiilor urii. De aceea predic întoarcerea – cât mai degrabă – la o morală dincolo de politic și dincolo de trup.

S-ar putea astfel putea primeni sufletele (conștiințele), s-ar putea defini identitățile prin responsabilități, s-ar putea îndrepta spre bine judecățile politice (iar în final – de ce nu? – politicul însuși).

Obiecția în privința moralei – pe care orice psiholog clinician sau filozof onest o ridică – este aceea că morala se validează doar prin acțiune. Doar un act moral este garanția unei judecăți morale corecte și nu invers. Dacă pretindem o judecată morală a Socialului, aplecată asupra actelor și cuvintelor Politicului (și nu numai), cerem de fapt Socialului să facă dovada moralității sale în propria ograda. În propria existență.

Prin modul în care prețuiește libertatea, prin modul în care își apără cultura, prin modul în care își discută intern opiniile, prin modul în care își manifestă nemulțumirea, prin modul în care muncește și se distrează. Prea multă vreme explicațiile suferințelor Socialului s-au găsit doar în sfera Politicului. Prea multă vreme Politicul a dat vina (și a mizat) pe neglijența, prostia, indolența Socialului. Dacă atenția Socialului ar fi îndreptată asupra lui însuși, dacă și-ar veghea propriul comportament, dacă și-ar îndrepta propriile greșeli, dacă și-ar apăra și promova forța creatoare, dacă și-ar respecta trecutul, dacă s-ar comporta demn în fața primejdiei, dacă ar ști să facă sacrificii pentru a-și asigura viitorul, dacă nu ar permite niciunei ideologii serbede să rupă bucăți din el... într-un cuvânt: dacă Socialul s-ar comporta moral, atunci fără îndoială că și judecata sa politică ar fi corectă, votul nu ar fi viciat, iar Politicul s-ar primeni într-un final.

Nu este o speranță deșartă, câtă vreme acest lucru de bun simț este înțeles. Chiar dacă e mai simplu să continuăm hora urii, aruncarea cu invective în sus, bălăceala în amărăciunea eșecului, până la urmă și o singură rază de soare poate alunga întunericul. Știm că o singură conștiință – educată, liberă și morală – poate stârni o revoluție; știm că o singură conștiință – educată, liberă și morală – poate fi

contagioasă în bine; știm că o singură conștiință – educată, liberă și morală – care denunță minciuna și lașitatea poate înclina balanța. Camus afirma și el – prin articolele cuprinse în volumul II din Actuale – că „o morală este posibilă și că ea costă scump”. Dacă ar fi adevărat ar însemna că „pasul acesta, chiar și nesigur” ne-ar scoate „din negațiile încăpățănate și din conformism”, adică tocmai din capcana moralelor inferioare. Și tot ceea ce ar mai trebui făcut ar fi să se arate că morala superioară (cea a principiilor și a valorilor) rămâne singura cale în problema politicului (și a tuturor celorlalte probleme cu care se confruntă) și că beneficiile ce ne așteaptă la sfârșit depășesc costurile.

Deci bătălia pe care trebuie să o ducă Socialul este cu tot ceea ce îi întunecă orizontul și îi corupe voința. Cu tot ce îl îndepărtează de moralitate. Cu nihilismul ce îi șterge viitorul, cu hedonismul ce îi otrăvește prezentul, cu servitutea ce îi erodează demnitatea, cu indecizia ce îi surpa discernământul, cu toleranța absurdă ce îl paralizează și îl încarcă cu false vinovății. Aceste cuvinte nu vizează însă un Social ca un monolit care împarte identități și protejează prin anonimat și mediocritate, ci un Social responsabil alcătuit dintr-o însumare de conștiințe vii, diferite, dar cu un sens comun și cu valori împărtășite; problemele moralei sunt ale conștiințelor, nu ale identităților.

Chiar dacă războiul este generalizat la nivelul Socialului, fiecare dintre noi are înăuntrul său un câmp de bătălie; noi suntem Socialul. Condiția acestei lupte (a moralității) este educația, iar rezultatul ei este libertatea. (Și bineînțeles pacea).

Din botezul acestei bătălii se nasc (și se vor naște și mai departe) conștiințele educate, libere și morale (conștiințele liberale) și ea ar trebui să fie singura politică a Socialului. Înarmat cu moralitate nu îi va fi greu Socialului să aprecieze măsura în care sunt necesare investiții sau cum trebuie protejat individul de legi, de contracte, de politici.

Înarmat cu moralitate Socialul va detecta ușor notele demagogice din discursul politicianilor care îi cer votul și nu se va umple cu dispreț sau ură

ideologică. Înarmat cu moralitate Socialul (după cum spuneam) va judeca corect actele Politicului în funcție de interesul propriu și de valorile universale la care a aderat.

Închei cu o notă din Jurnal: „Unii cred că ființa umană se naște liberă și mai apoi Societatea o închide cu normele ei rigide și uneori absurde. Eu – dimpotrivă! – cred că închisoarea este de fapt condiția umană esențială și că menirea (sau datoria) Ființei este să încerce să se elibereze. Singura cale pe care o întrevăd este educația și morala – și singurul sprijin adevărat pe care îl al avem cu toții este religia creștină.

Este însă mai ușor să crezi că ești forțat să îți duci viața într-un anume fel (cu toate suferințele și tragediile ei), decât să găsești calea (și s-o urmezi, riscând) spre o lumina a spiritului, spre autonomie, spre bine. Spre libertate...”

A pune morala înaintea libertății și politicii face din mine un conservator; însă în același timp valoarea absolută pe care o dau libertății face din mine un liberal, iar loialitatea fără rest față de Social face din mine și un om al stângii.

Talpeș ne crede proști. Se cam înșeală!

Ion
Coja

La Realitatea Plus, la emisiunea moderată de doamna Anca Alexandrescu, a tot apărut în lungi emisiuni domnul Ioan Talpeș, eminentă post-decembristă, deținător al multor secrete din ultimii 30 și ceva de ani, tovarăș de încredere al și mai tovarășului Ion Iliescu. A apărut ca să ne lumineze mintea și înțelegerea. N-a prea reușit, dacă nu cumva asta a și urmărit: să ne eternizăm în ceață și neștiință! Mă voi referi la ultima apariție, cea din seara de 16 ianuarie 2022.

Fără să sistematizez, voi începe cu minciuna cea mai ușor de demontat: cică cei de la Bruxelles ne-au interzis să avem relații economice cu China! Înșuși domnul Talpeș cică s-ar fi contractat cu Bruxellesii pe acest subiect!

Ărturia mea: imediat după 1990, prin 92 sau 93, am avut câteva discuții cu conducerea de la IMGB, niște profesioniști de mână întâi. Fabrica, cu dotări tehnice cum nu mai existau în Europa, iar în lume doar în SUA și Japonia, începuse să șomeze. Primise însă o ofertă de colaborare din China, să fabrice turbine pentru centralele electrice din marea China, un program care ar fi dat de lucru IMGB-ului în următorii 25 de ani! Dar s-a opus șeful dlui Talpeș, numitul Ion Iliescu! Pe motiv că nu va fi văzut bine gestul nostru de a colabora cu China, o țară care se încapățâna să rămână comunistă!

Pe loc, șefii de la IMGB au lansat altă explicație: Ion Iliescu se răzbuna astfel pe faptul că liderii chinezi își permisese să se amestece în treburile interne ale României și să-l avertizeze pe Ceaușescu că Ion Iliescu este omul Moscovei, capul complotului care urmărește debarcarea lui Nicolae Ceaușescu! Se zicea că chinezii se oferiseră chiar să-l scoată ei din joc pe junele Iliescu! Adică să-l lichideze!

Așadar Ion Iliescu, cel care pe 22 decembrie 1989 îl vitupera pe Ceaușescu că a întinat idealurile comuniste, câteva luni mai târziu nu mai voia să aibă de-a face cu China pentru că aceasta rămăsese fidelă idealurilor respective, idealuri ale tinereții iliesciene!

S-a pierdut atunci ocazia ca România să fie partenerul preferat al Chinei în Europa! China avea datorii de recunoștință față de români și se arătau dispuși să se revanșeze și să ne ia alături în procesul lor de urgență socio-economică la scară planetară! României i se oferea o oportunitate excepțională, iar cei ce au refuzat-o trebuie să ne fie clar de ce au făcut-o! De proști sau de ticăloși! De amândouă, mai sigur!

Colaborarea benefică cu China intra însă, stimate domnule Talpeș, în contradicție cu planul complotului decembrist, care urmărea dezastul generalizat al României! La acest plan au pus umărul și Ion Iliescu și consilierul său Ioan Talpeș! Iar domnul Ioan Talpeș, la ora mărturisitorilor, ocolește, ascunde rolul decisiv al lui Ion Iliescu la prăbușirea României pe toate planurile, prăbușire care a urmat loviturii de stat din decembrie 1989, încununând-o. Cu alte cuvinte, sunteți unul dintre groparii României, domnule Talpeș. Trebuie să ne vorbiți de pe această poziție, nu ca un înțelept al Neamului!

În expunerea sa, destul de dezlănată, cu multe propoziții neduse la capăt, domnul Talpeș are per total un mesaj defetist: nu prea avem șanse să ieșim din dezastrul vizibil azi din orice punct de vedere! Nu prea mai avem cu ce! Printre altele și pentru că pământul Țării nu prea ne mai aparține! Nu mai suntem stăpâni pe Țară!... A spus domnul Talpeș această propoziție și a tre-

cut mai departe, fără să-i dea importanța cuvenită! Eu îi dau importanță acestei realități dureroase: proprietatea asupra pământului României nu prea mai este românească, a românilor! Această realitate atârână greu în orice proiect de Țară care ar vrea să imagineze acele măsuri și politici care să ne redreseze statutul de stat suveran și prosper! Cum eram în 1989, iar azi nu mai suntem! Iar dacă încercăm să ne revenim la ce am fost, vom avea de

1996 când Ion Iliescu, pe mâna FSN-ului de atunci, a înaintat această propunere legislativă nelegiuită, de o ticăloșie fără pereche?!

La un moment dat, domnul Talpeș mai aruncă o vorbă greu de înțeles, dar încărcată de greutatea unui ton apodictic: greșeala cea mare făcută de români în istoria lor a fost când au părăsit statutul/numele de „valah” pentru numele de „român”!... M-am tot mirat! Nu mai auzisem de așa ceva: un moment în care

vîntul valah însemna „romanic”!

O părere stranie are domnul Talpeș și despre deosebirea dintre Transilvania și restul României.

Desigur, arhitectura Transilvaniei poartă amintirea administrației habsburgice, pecetea germanică marcând și alte țări: Cehia, Croația, Slovenia, Slovacia. Într-un fel este pecetea Occidentului catolic.

Dar asta nu pune într-un raport de inferioritate principatele românești! Statalitatea românească, odată instalată în veacul al 14-lea, dăinuie și azi, fără întrerupere, performanță inaccesibilă celorlalte popoare din acest colț de lume!

Și nota bene: aceste principate dunărene au dus politică imperială atunci când le-a stat în putință, iar istoria le-a pretins-o, fiind veacuri de-a rândul reazimul ortodoxiei popoarelor din jur. Transilvania nu s-a ridicat niciodată la această demnitate!

Discuția a ajuns și la clasa politică de azi, participanții la emisiune fiind tus cinci de acord cu amfitrioana: avem o clasă de politicieni, citez, pupincuriști. Personaje cu suflete de slugă, merg numai cu capul plecat pe la toate conclavurile!... Deh, stimați formatori de opinii TV: am avut un lider care nu a plecat capul în fața nimănui, care s-a purtat de la egal la egal cu toți marii planetei și a fost tratat ca un egal al acestora, iar voi i-ați venit de hac banditește, l-ați dat jos în uralele canaliei de pe uliți și l-ați batjocorit cu o moarte oribilă! **N e c r e ș t i n e a s c ă !** Neromânească! Cine face ca el, ca el s-o pățească!...

Vă feriți să-l puneți la socoteală când faceți palmaresul neamului românesc! Nu avea nici urmă de slugărnice în ținuta sa de țăran de la Dunăre!

...Deocamdată mă opresc aici. Scârbit!

surmontat această realitate nenorocită, pe care domnul Talpeș o leagă pe bună dreptate de un viitor românesc nesigur: pământul României, într-o proporție tragică, este al străinilor, al unor străini care de multă vreme se vor stăpâni pe țărișoara noastră, stăpâni pe destinele noastre! Cam asta este de înțeles din scepticismul de mare ideolog, un fel de guru, al fostului șef al spionilor români!

Aveți mare dreptate să invocați acest reper: proprietatea pământului din România! Dar cine se face vinovat de această tragedie națională?! Unde erați în 1996, când Ion Iliescu a promovat în Parlament un proiect de lege prin care să se dea străinilor dreptul de a deveni proprietari de terenuri, intra și extravilane, oricât de întinse! Prin funcția dumneavoastră, domnule Talpeș, e lucru sigur că Iliescu s-a sfătuit cu dumneavoastră și i-ați dat acordul de specialist, de istoric, cunoscător al adversităților internaționale cu care se confruntă România! Văd că acum sunteți conștient de aceste primejdii! Aveați alte opțiuni în

românii au renunțat la etnonimul de valah și și-au însușit numele de român, cuvînt care înseamnă „iobag”! Moderatoarea nu a cerut detalii și discuția nu a aprofundat această idee pe care competența mea precară în materie de istorie o respinge totuși: n-a existat un asemenea moment, iar semnificația „iobag” a etnonimului nostru este una din prostiile cu ștaif academic care mai circulă la unii autori, bucuroși de orice veste rea în ceea ce îi privește pe amărății de români! Nu mai reiau aici demonstrația că „român” nu a însemnat niciodată „iobag”! O voi face cu altă ocazie, ca să nu mă depărtez de subiect: IOAN TALPEȘ, mare sculă post decembristă.

După știința mea românii nu și-au spus niciodată valahi! Acest nume a circulat printre străini, la unii vecini care ne-au numit așa. Cuvîntul valah este, în limba română, un cuvînt împrumutat, aș zice chiar un soi de neologism! Nu e deloc popular! Iar unii care ne numesc valahi le spun cam la fel și italienilor, căci la origine cu-

Opriți-vă, Ticăloșilor!

Cezar Adonis
Mihalache

Ceea ce faceți nu mai este nici măcar o mască butaforică a încercării voastre de a vă debarasa de tot ceea ce vi s-a dictat să lichidați! Nu este decât o altă ticăloșie! Și nu timpul, nu vremurile, nu realizările, nici măcar răul de atunci, nu ele vor avea de suferit în moștenirea lor mesaj spre generațiile viitoare. Ci voi! Pentru că sunteți doar niște pigmei, nici măcar epigoni ai acelor vremuri pe care astăzi le huliți, nu pentru părțile lor negative, dramatice și nu de puține ori catastrofale, ci pentru că voi nu aveți nimic a aduce lumii ca lucire.

Și totuși, unde sunteți voi actori, voi regizori, voi scenariști?! Unde este spiritul vostru liber, harul de a apăra (dacă nu puteți crea, măcar învățați a apăra), de a proteja ceea ce nimeni nu are dreptul de a vă lua, de a vă pune la îndoială, de a vă nega sau, de veți tăcea în continuare, de a vă fi și confiscat? Și nu, nu gândiți că, nefiind părți ce au creat în acele timpuri, nu puteți fi și voi, peste ani, în aceeași situație! Când alți idioți utili dogmatici ai unei, poate, nici măcar altfel de societate vă vor arăta cu degetul?!

Am fost aduși pe un drum voit greșit! Și suntem în pragul de a declanșa noi singuri un alt genocid la adresa a

tot ea ce este românesc. Și nu, nu vă veți putea ascunde după politicile idioate ale idioților lumii: acele „cancel culture”... Nu veți putea masca această continuitate tot mai grotească a asaltului asupra a tot ceea ce este românesc, neputând avea nici o scuză pentru holocaustul pe care l-ați dezlănțuit la

adresa culturii, istoriei și ființei noastre naționale.

Trăim vremuri în care, nu veneticii, nu invadatorii de peste mări și țări, ci guvernării, funcționarii și politicienii Statului Român devin agresori ai ființei naționale. Și nu contează că perioada vizată astăzi este o fibră a trecutului, că este parte a unor vremuri cenușii (ce devin de un albastru tot mai ilar în comparație cu adevăratele orizonturi roșii pe care le traversăm...); este o parte a ființei noastre naționale. A identității noastre. Iar voi,

slugilor, ați devenit artizani ai finalizării procesului de ștergere a oricăror urme ce nu convin, nu vouă, ci stăpânilor voștri.

Ceea ce face CNA astăzi, prin impunerea marcării peliculelor realizate înainte de 1989, cu semnale cât mai agresive, nu retinei, ci dreptului

de a gândi, reprezintă primul „cancel culture” masiv din România. Care a început cu acoperirea busturilor Eroilor Naționali, a continuat cu demontarea statuiilor unor domnitori, pentru a fi mutate mai departe de „sensibilitățile” nu unor nesimțiți, ci dușmani ai noștri, apoi spre a fi tăiate, mutilate, ascunse prin depozite, culmea, militare, căci, de acolo dispariția lor nu atrăgea atenția... Aberația decisă de Consiliul Național al Audiovizualului este veninul unui „cancel culture” merit a stârni hoiturile cuiburilor de viespi ce

șteptau semnalul. Și nu are o justificare prin faptul că așa s-ar asigura o mai bună identificare a unor producții realizate în vremuri ideologice de o anumită factură, în fapt, neconvenabile astăzi.

Și este trist felul în care artiștii, dar și regizorii și scenariștii, mai ales ei, ca scriitori fie și cu parțiale la nivel de „capodopere”, aleg să tacă în aceste zile în care libertatea de exprimare este iarăși schinguită. Pentru că includerea filmelor din acea epocă într-un avertisment al riscului de a nu imita comportamente, idei, paradigme, căci despre asta este vorba la nivel de percepții și acțiuni ale societății de astăzi, posibilitatea de a deveni modele pentru tinerii, și nu numai, care au nevoie doar de praf de pușcă al unor vremuri prăfuite doar ca imagine, pentru a declanșa noi (ori, poate, doar „înnoite”) mișcări și ideologii, această însemnare ca producții dăunătoare nu se va opri doar la filmele cinematografice și de televiziune din acele vremuri... Vor urma și cele audio, de la teatrul radiofonic la marile spectacole păunesciene, apoi vor fi vizate de această inchiziție, ce doar își schimbă culoarea mantiiilor de violatori ai rațiunii, cărțile. Pentru că ele sunt temelia de ridicarea a națiunilor spre a fi libere... Iar de acolo trebuie scos, distrus, înlăturat definitiv „mortarul”, pagină cu pagină, rând cu rând, pentru a nu mai

cimenta vreodată alte ieșiri din rând.

Decizia CNA -ului nu vizează doar filmele de propagandă ale epocii ori pe cele documentare despre realizările epocii, ci și pe cele artistice. Filme pe care doar privitorii le pot aproxima astăzi la nivelul lor artistic. Acele filme care au devenit în sine pelicule istoriografice, de documentare a ceea ce am avut cândva ca țară suverană, multe dintre ele având drept platouri fabrici, rafinării, combinate, hoteluri ale litoralului ce au fost puse între timp la pământ de politicile de dezindustrializare a țării, de destructurare și lichidare a oricăror urme românești. Practic se creează o nouă arhivă index... Iar este că în ea vor intra și acele filme care erau la index în perioada comunistă! Dar pentru noi „tovarăși” (ăștia chiar fără pic de cultură!), nu contează... Căci, astăzi, CNA -ul parveniților, sinecuriștilor și scârbavnicilor otrepe ce atacă ființa națiunii doar oficializează un „cancel culture” de peste trei decenii.

Și totuși, toată această pecingine s-ar putea destrăma dacă artiștii și scriitorii nu ar uita care este menirea lor într-o societate... Și ar chema la trezire prin propria lor deșteptare din somnul, nu neapărat al rațiunii, cât mai ales al lașității.

Țara unde toate prețurile sunt în creștere, numai prețul omului e tot în scădere...

George
Petrovai

Nu există zi de la bunul Dumnezeu în care românii să nu-și dea în petec, ba prin instituțiile ce se sufocă sub greutatea birocrăției tot mai înfloritoare, ba prin canalele de televiziune ce-și deversează aproape nonstop dejecțiile garnisite cu publicitate și premii, ba prin gropile și gunoaiele de pe străzi, pe unde – în mașini de lux cu suspensiile mâncate de datorii – ciocoi vechi și noi ai României își plimbă suficiențele îmbăloșate cu ticăloșii, pe măsura vremurilor izvoditoare. Tot ce se poate ca pentru unii aceste aspecte, la fel ca multe altele mai puțin vizibile, să facă parte dacă nu din pitorescul României, măcar din originalitatea ei. Atâta doar că-i genul de originalitate balcanică mai degrabă aducătoare de ponoase decât de foloase, dacă e să ne luăm după fraza lui Raymond Poincaré: „Ce vreți, suntem aici la porțile Orientului, unde totul se înfățișează mai puțin grav...”, frază așezată de Mateiu I. Caragiale în deschiderea primului capitol (Întâmpinarea crailor) a senzaționalului său roman Craii de Curtea-Veche, respectiv dacă în Istoria românilor a lui Petre P.

Panaitescu (carte aprobată de Ministerul Culturii Naționale și a Cultelor în iunie 1942) luăm aminte la îngrijorarea autorului în legătură cu decăderea morală după instaurarea epocii fanariote: „Totuși, poate cea mai rea decădere a epocii fanariote a fost cea morală. Într-o vreme de umilință, când toate erau de vânzare și corupția era singura armă cu care puteai obține onoruri și bani, au dispărut vechile caractere dintr-o bucată ale strămoșilor noștri. Această decădere morală a lăsat urme adânci în țările noastre chiar după epoca fanariotă, și azi încă oameni cu curaj și cu intenții bune mai au de luptat la înlăturarea ei (subl. mea, G.P.)” Iar acest „azi” de care pomenește P.P. Panaitescu, s-a prelungit până în zilele noastre, căci perioada bolșevică – un alt pietroi orientat legat de gâtul românilor – n-a făcut altceva în tentativa sa de creare a omului nou (sclavul laș și delator de tipul homo sovieticus), decât să adâncească până la desăvârșire decăderea moral-spirituală a românilor, începută în epoca fanariotă. Nu-i greu de observat că, în pofida lustrului de prosperitate afișat cu ostentație de către îmbogățiii postdecembriști, grosul românilor o duce cât se poate de rău, fapt care așază România la coada țărilor din Uniunea Europeană. Dar nu,

să nu ne facem iluzii că această stare de lucruri se datorează în exclusivitate crizei mondiale și că după depășirea ei, noi românii o vom duce mult mai bine. Din următoarele motive: 1) Rolul ce revine politicului este într-un tot exagerat, în condițiile în care majoritatea oamenilor noștri politici, odată ajunși la guvernare se dovedesc a fi ba incapabili până la întregirea dezastrului economiei naționale, ba corupți până în măduva oaselor. Dovezi în acest sens? Pe de o parte absența totală a unui plan anticriză și apoi a unui plan coerent de dezvoltare națională (se pare că noi așteptăm ca celelalte țări, după ieșirea lor din criză să ne tragă după ele), pe de altă parte valul de anchete și arestări operate deocamdată în rândul unor ciocoi cu vechi state de serviciu în ale tâlhăriei și minciunii, pesemne în deplin acord cu faimoasa zisă prezidențială: Legile sunt făcute de hoți pentru hoți!... Căci în mult mai mare măsură ca pe alte meleaguri, starea de spirit românească reflectă raportul etică-politică așa cum este el înfățișat de către Aristotel în Etica nicomahică: Dacă etica stabilește norma morală a individului, normă valabilă pentru toți indivizii, deci aplicabilă la nivel de cetate, politica, asigurându-i forța coercitivă, face

din această normă o lege de stat! Oricum, dacă etica danubiano-pontică are atâtea și atâtea curențe care-o fac faimoasă peste mări și țări, atunci – potrivit raportului ilustrat în paragraful anterior – politica dâmbovițeană nu poate avea decât chipul pe care i-l vedem. 2) După cum lăsam să se înțeleagă mai sus, criza românească înseamnă o împletire de componente (financiară, economică, politică, socială, de identitate, moral-spirituală), între care – prin vechime și perfidiile ascunse – se detașează componenta (criza) moral-spirituală. Prin urmare, marea reformă a românilor, în legătură cu care s-a bătut și continuă să se bată atâta monedă, trebuie să pornească din interior (de la mentalități, concepții și deprinderi) înspre exterior. De-abia atunci valoarea și demnitatea umană vor fi repuse în drepturi, iar oamenii nu vor mai fi apreciați, în absența criteriilor morale, după cele extraprofesionale (diplome achiziționate în condiții suspecte, bani, relații), ci după indubitabile criterii profesionale, umane și moral-spirituale. Căci, după cum just aprecia Henri Bergson, dacă până și în cele mai avansate democrații nu există criterii viabile pentru selecția valorilor, cu toate că pe-aici se știe prea bine că avuția națională înseamnă în

principal materia cenușie și stocul de informații, dimpotrivă, în România s-a ajuns să fie căutat de către patroni omul ieftin, pentru care aceștia plătesc biruri mai mici la stat. Iată de ce se impune, ca printr-o legislație adecvată, să fie schimbate actualele raporturi de neîncredere dintre individ și stat în fructuoase raporturi bazate pe încredere și colaborare, astfel încât absolventul de facultate, cu diploma luată în cele mai onorabile condiții, să nu-și mai tăgăduiască la angajare studiile superioare.

Tot așa, de-abia când în agricultura românească vor fi statornicite altfel de relații între producătorii care-i mai avem și stat, în calitatea acestuia de principal beneficiar și procesator al produselor agricole (statul, adică, să pună la dispoziția producătorilor semințe de calitate și inventar agricol, iar aceștia să se poată achita de datoriile contractate prin produsele realizate în conformitate cu cerințele regionale, naționale și europene – iată, din nou, necesitatea planului judicios întocmit! -, produse care să fie achiziționate de stat la prețuri stimulativ pentru producătorii autohtoni), de-abia atunci România își va asigura necesarul de alimente pentru consumul intern.